

Nesreća.

Zbog ženine mržnje i hira njene ćerke, Jovanu Krstitelju je odsečena glava. Iako je Isus izjavio: „*Među rođenima od žena, nije se uzdigao veći od Jovana Krstitelja*“, ipak je Bog, u svom suverenitetu, izabrao najokrutniji, najsrमतniji način da ukloni svog proroka sa polja delovanja. Bukvalno nekoliko milja dalje, stajao je Emanuel, „*Bog sa nama*“, možda s rukama prekrštenim na grudima, dok se ženin lukavi plan sprovedio u delo. Nema sumnje da su mnogi odmah to ocenili kao suđenje Jovanu Krstitelju. Koliko je njihovo razmišljanje površno, kada shvatite da je stvar, jednostavno, u tome, da Božiji putevi nisu naši. Mi bismo, možda, želeli da vidimo kako su Jovana uzdignuli do položaja cara, ili da sedi sa desne strane Isusa, dok je On bio na zemlji. Ali, sam Jovan je rekao: „*Ja moram da se smanjim, On mora da raste.*“

Brat Branham je govorio da će doći dan kada će i on, takođe, ući na vrata smrti. On je to nazivao „*spašavanjem iz kužne barake*“. Kada je sestra Houp umirala, on joj je šapnuo: „*Draga, mene će, verovatno, položiti pored tebe.*“

Kada je napunio pedeset godina, počeo je da pominje da je već prešao granicu od pola veka i da, ako se sprema da išta učini za Boga, mora to učiniti sada. Znao je da neće stići do odmerenih „*sedamdeset godina*“, i ako Gospod ne dođe uskoro, biće odveden u Slavlu, da Ga sretne kroz smrt.

Dok je pričao o svojoj viziji sedam anđela, koja je prethodila stvarnoj eksploziji u Arizoni, pitao se da li mu Bog govori da je završio sa svojom službom i da će umreti u nekoj vrsti eksplozije, ili drugog nasilnog čina. To osećanje je izrazio u nekoliko svojih propovedi, početkom 1963. godine.

Dok je kupovao i uređivao svoju kuću u Arizoni, rekao mi je da ta kuća nije za njega, nego da: „*Meda i deca imaju dobro mesto za život*“. Bio je srećan što oni mogu da žive u pustinjskoj klimi, koja je mnogo zdravija, u poređenju sa dolinom Džefersonvila. Govorio je o tome kako je mnogo voleo zapad, i kako bi voleo da tu živi, ali ako je Gospod odlučio da ga odvede, onda će, barem, Meda živeti na tom prelepom mestu. Sećam se da sam mu primetio da sam, prilikom nedavne posete groblju, gde je sahranjena Houp, otkrio da za njega nema mesta pored nje. „*Brate Branhame*“, rekao sam, „*moraćete da živite do Uznesenja, jer je to drvo zauzelo vaše mesto*“. U tom trenutku se okrenuo i ostavio me, ne odgovorivši ništa.

Možemo gledati na smrt kao na nešto strašno i užasno, ali mi moramo pamtitI Isusove reči, Koji je rekao: „*Ko čuje Moju Reč i veruje u Onoga koji Me posla, ima život večni...*“ Samo Bog može da kaže takve reči. Isus je rekao za Lazara: „*On spava*“. Učenici su odgovorili da će, ako je tako, on „*ozdraviti*“. Ali, kada im je objasnio da je Lazar umro, oni su se uplašili i ustreptali, jer još nisu doživeli vaskrsenje. Samo u našem uverenju u vaskrsenje, smrt gubi svoj stisak.

Događaji koji su doveli do nesreće, počeli su u subotu, rano ujutro, 18. decembra 1965. godine, kada su Brat Branham i njegova porodica napustili Tuson, krenuvši za Džefersonvil, za Božićni raspust.

Prateći njihov put, tog kobnog dana, otkrivamo da su svratili u Hankov restoran, u Bensonu, Arizona, na doručak. Tog popodneva su se zaustavili da prezalogaje u Dinoteriju, u gradu Alamogordu, Novi Meksiko. Oko 18:00 časova uveče, bili su u gradu Klovisu, u Novom Meksiku, i zaustavili se u Denni restoranu, da večeraju.

Brat Branham, Sestra Branham, Sara i Josif su se vozili u njegovom automobilu, "Fordu" iz 1964. godine. Bili Pol, Sestra Lojs i njihova dva dečaka su ih pratili, u Bilijevim kolima. Kao i veoma mnoge stvari, koje su se ticale Brata Branhamu, čak je i izveštaj o automobilu u kojem se vozio, bio lažan. Iz tog razloga, želim da kažem istinite činjenice. Bio je to automobil marke "Ford," iz 1964. godine, koji je prešao oko pedeset pet hiljada milja, koji je nameravao da mi proda u Džefersonvilu i nabavi novi model, iz 1966. godine. Ja bih morao da odletim u Džefersonvil, da vratim taj auto nazad.

U gradu Klovis, prema rečima njegove porodice, dogodile su se dve neobične stvari. Kao prvo, on je rekao da neće da večera, da mu se ne jede, ali se kasnije, u restoranu, pridružio grupi iz oba automobila, i pojeo laganu večeru. Sledeća stvar je bila da je, kada su izašli iz restorana, zamolio da se Josif vozi sa Bili Polom i njegovom porodicom, u zadnjem automobilu. To je radio veoma retko, shvatajući da u autu punom stvari i ljudi, sa dečakom Josifovih godina, možda neće biti tako lako upravljati.

Brat Branham je voleo da vozi. Prelazeći sa jednog sastanka na drugi, on je sa Bilijem proputovao hiljade milja automobilom. I jedni i drugi su pokazali zavidnu sposobnost da putuju autoputevima, često čak i bez ikakvih mapa puta. Brzo su pamtili sve manevre u lavirintima složenih raskrsnica na autoputu. Znali su dobro svoje pravce, znali su gde će stati da prezalogaje, i čak su znali i imena restorana koji su bili napred, na velikoj udaljenosti. Obratio sam pažnju na te sposobnosti i budnost tokom putovanja koje sam proveo sa njima, u Britansku Kolumbiju, 1964. godine. Verujem da su te karakterne crte važne, zato što se odnose na nesreću.

Kada se pređe na drugu stranu grada Teksaka, u Teksasu, na samoj granici grada, nalazi se neobično skretanje koje morate da napravite među ostrvima, na sredini ulice, da biste skrenuli na autoput za Amarillo. Bili Pol, koji je u to vreme prvi vozio svoj auto, napravio je taj zamršen zaokret, ali ga je brat Branham promašio. Bili je stao pored puta, čekajući da se tata okrene dalje niz put, te vrati u desnu traku i okrene sa suprotnog smera. Sestra Branham se priseća da je izašao iz grada, prešao železničke pruge, napravio polukružno okretanje i vratio se na raskrsnicu. Bili mi je rekao da je tati trebalo tri do pet minuta, da se vrati i stigne ga.

Tri milje istočno od grada Friona, Teksas, Bili Pol je prošao pored jednog automobila (kasnije je utvrđeno da se u njemu nalazila porodica prezimena Bazbi). Išavši ispred tog automobila, video je da se približava jedan far, kao da je motocikl. Približivši se, shvatio je da se radi o faru automobila, čiji je levi far izbijen, a desni se našao tačno na sredini puta. Tako da se taj automobil nalazio više od pola trake na Bilijevoj strani, što ga je primoralo da skrene sa puta i

uđe u odvodni jarak, kako bi izbegao sudar. Kada se vratio na put, potresen iskustvom, bacio je pogled u ogledalo zadnjeg retrovizora, da vidi da li će auto pored kojeg je upravo prošao, proći taj nepredvidivi automobil. Odjednom se začuo srceparajući zvuk metala! Taj automobil, "Ševrolet" iz 1959. godine proizvodnje, kojim je upravljao sedamnaestogodišnji momak, čiji se život sastojao od neprekidnih zločina i kazni još od jedanaeste godine, direktno se sudario sa dolazećim automobilom!

Ovaj momak je pušten iz Gejnsvilske popravne ustanove, samo trideset dana pre nesreće. Pušten je na čuvanje svom ujaku, veoma siromašnom seljaku sa još devetoro dece. Momak je jedva poznao svoje roditelje. On je negde radio poslednjih trideset dana, i uspeo je da prikupi depozit od 100 američkih dolara za automobil, samo tri dana pre incidenta. Šta još reći, automobil koji je kupio je bio u lošem stanju, a u trenutku udesa mladi vozač i njegov saputnik su bili pod dejstvom alkohola. Čovek od koga je kupio auto, pobrinuo se da zaštiti svoju investiciju, tako što mu je auto osigurao u slučaju nezgode, jer vozač, čak, nije imao nikakvo osiguranje od odgovornosti (od štete, nanete drugom automobilu - Prevod.).

Odmah nakon sudara, Bili Pol je pomislio da je udes imao automobil, koji je upravo prestigao. Smatrajući da je njegov otac u sledećem automobilu, i da će stati da pomogne, Bili se odmah okrenuo na putu i vratio na mesto sudara. Tek što je svojim farovima osvetlio automobile koji su se sudarili, pogodila ga je strašna istina da je i njegov otac, kao i on, pretekao taj automobil, i to je njegov otac bio jedan od učesnika u nesreći.

Bili je zaustavio auto pored puta, izlazeći, zaključao je vrata i rekao deci da ostanu u kolima. On i Lojs su pretrčali autoput, da ispitaju strašnu sliku. Njegov otac je probio šoferšajbnu i ležao je na haubi. Levi lakat mu je bio uhvaćen u vratima, a leva noga beznadežno uvrnuta na stubu upravljača. Sara je ležala iza, na podu, a sestra Meda je bila desno, ispod kontrolne table.

Bili je rekao svom ocu: „Tata! - rekao je,“ - reci nešto!

Brat Branham je odgovorio ili „ne mogu,“ ili „neću reći“, i okrenuo se od Bilija.

Lois je vrisnula: „Meda je mrtva! Meda je mrtva!“

Bili je otrčao na drugu stranu automobila, našao ruku Sestre Mede i pokušao da opipa puls. Nije bilo pulsa. Vrativši se svom ocu, obraćao se Bratu Branhamu, ali, izgleda, nije mogao da dobije nikakav odgovor od njega.

Još jedan prodoran vrisak je presekao noćnu tamu i došao do svesti Brata Branhama - to je bila Josifova agonija i užas, pred prizorom koji se odvijao pred njim, shvatajući da su njegovi roditelji teško povređeni ili čak mrtvi. Čuvši to, Brat Branham se probudio, odmahnuo glavom i rekao: „Šta je to bilo?“

Bili je rekao ocu da mu je majka mrtva. On je jednostavno odgovorio: „Gde je ona?“

„Na podu automobila“, rekao mu je Bili.

Čulo se uputstvo: „Stavi njenu ruku u moju“, kada je Brat Branham vratio svoju ruku nazad u auto, gde je Bili mogao da spoji njihove ruke.

Njegova molitva je bila: „O Bože. Ne dozvoli da mama umre, nego je ostavite sa nama.“

Sestra Meda i Sara su izvađene iz automobila i odvežene u bolnicu, u grad Friona, u Teksasu. Buran život tog mladog vozača, prekinut je u sudaru. Putnik sa njegove desne strane, takođe je bio mrtav, a dva dečaka iza njega jedva su bila živa. Žive i jedva žive su poslali u bolnicu, sada je predstojao težak zadatak: počelo je oslobađanje Brata Branhama iz olupina automobila. To je trajalo četrdeset pet mučnih minuta.

Tokom sudara je bio toliko čvrsto prikovan, da su morale biti preduzete drastične mere, da bi se oslobodio. Dok su dva kamiona bukvalno razvlačila automobil na pola, Brat Bili Pol se, rizikujući svoj život, uvukao u olupinu i oslobodio svog oca. Svaka nepažnja bi značila da bi se auto mogao ponovo sastaviti i ubiti Bilija. Uprkos saveta policajaca i članova ekipe hitne pomoći, Bili se popeo u olupinu i bukvalno odmotao očevu nogu sa stuba upravljača, nogom gurnuo vrata i izneo oca sa sobom. Užasno jako ranjenog oca su stavili u kola hitne pomoći, i sa njim je pošao i njegov odani sin. Reči Brata Branhama Biliju, izgledale su neumesne, ali su zvučale čvrsto: „Bili, imam li periku na glavi?“

Bili je rekao da, i sledeće reči oca su bile: „Skinij ga.“ Bili ga je lagano povukao da je skinje, ali, plašeći se da još više ne povredi oca, rekao je da ne može. Ovaj put je molba zvučala kao naređenje: „Skinij ga!“ Bili je uzeo jastučić i otkinuo ga.

Čim su stigli u bolnicu, poražavajuća vest da su Brat Branham i njegova porodica dospeli u tešku saobraćajnu nesreću, proširila se nadaleko. Čerka Brata Branhama, Rebeka, i njen verenik, Džordž Smit, bili su u poseti našoj kući u Tusonu, te kobne večeri. Čim su izašli kroz vrata, zazvonio je telefon i ta vest je stigla do nas. Nakon sat vremena od razgovora sa Bilijem u bolnici, i ne mogavši da utvrdim koliko je ozbiljno stanje Brata Branhama, ukrcao sam se u avion za Feniks, to je bila prva etapa putovanja ka postelji voljenog proroka. Nisam imao nikakve rezervacije za mesto, i nisam imao pojma kako ću uspeti završiti započeto putovanje. U gradu Alburkerkiju, telefonom sam kontaktirao Bilija i saznao da je Brat Branham odveden u Amarilo, u Teksasu. Bili me je zamolio da pokupim njegovu porodicu u Klovisu, i odvezem ih u Amarillo. Pošto nije bilo ni jednog komercijalnog leta, iznajmio sam privatni avion.

I upravo naručivanje tog privatnog aviona, pružilo mi je iskustvo, koje nikada neću zaboraviti. To se desilo pri izlasku sunca, 19. decembra, kada smo leteli na visini od dve hiljade osamsto pedeset metara nadmorske visine, i ja sam primetio „znak na nebu“ koji se, kako kaže Reč, može očekivati za vreme približavanja kraja. Mesec je bio skoro potpuno zatamnjen, kao da je obavijen velom tuge, osim malenog svetla na samom dnu, u vidu suze. Bila je krvavo crvena. Okrenuo sam se pilotu, koji je bio mormon, i pitao da li je video ono što sam ja video. Od njega sam čuo impresivan odgovor: „Ovo je znak dolaska Gospodnjeg.“ Kasnije, u Klovisu, odbio je moj predlog da nastavi put do Amarila, rekavši da mu je to iskustvo toliko uzburkalo srce, da je odlučio da se odmah vrati i dovede svoju kuću u red.

Jedini znak života, koji sam zatekao na pustom aerodromu u tako rano doba, bilo je slabo svetlo na ivici aerodroma, za koje se ispostavilo da je osvetljenje zvona na ulaznim vratima karavana. Probudio sam stanara, koji se uplašio tako rane posete, i pitao ga kako da nastavim svojim putem. Kako sam saznao nešto kasnije, Gospod je obezbedio put u vidu automobila iz Nacionalne rent-a-kompanije, koji je čekao zaposlene u toj kompaniji, a koji su trebali da ga odatle pakupe kasnije, toga dana. Ključevi su bili u autu. Privremeno sam postao kradljivac automobila, jer sam uzeo taj auto, uzeo sam Lojs i decu, i odvezao se u Amarillo. (U Amarilu sam odvezao auto u Nacionalnu agenciju za iznajmljivanje, gde su oni sa zadovoljstvom naplatili naknadu za iznajmljivanje, dok im nisam vratio njihov auto.)

U prijem bolnice sam stigao oko osam sati ujutru, trinaest sati nakon nesreće. Bili nije sklapao oči cele noći. (U jednom trenutku, krvni pritisak Brata Branhama je pao na nulu, i medicinska dokumentacija je pokazala da je bio okretan naglavačke, radi transfuzije krvi.) Ako Brat Bili Pol napuni šezdeset godina, siguran sam da neće izgledati ništa gore, nego u to jutro. Bio je toliko iznuren, toliko iscrpljen, da nije mogao ni da se seti trenutka kada sam ušao u sobu, uzeo telefon koji je koristio za međugradski poziv, i odveo ga na kauč, gde je odmah zaspao.

Medicinska sestra je došla do vrata i rekla mi da su Bratu Branhamu završili operaciju, i pitala me da li bih želeo da ga vidim. Odlučila je da je najbolje da pusti Bilija da spava, i odvela me je u blok intenzivne nege. Pošto Sara nije bila tako ozbiljno povređena, prebačena je u drugi deo bolnice. Prvo mi je bilo dozvoljeno da vidim Sestru Branham. Činilo se da je bila u nesvesti, lice joj je bilo toliko natečeno, da je bila neprepoznatljiva. Kada sam razgovarao sa njom, činilo se da me je prepoznala, nalazaći se u polusvesti.

Prebrojao sam koliko je pacijenata na odeljenju. Pored Brata Branhama, u odeljenju intenzivne nege je bilo još jedanaest ljudi. Ova činjenica mi se urezala u pamćenje, iako tada ni sam nisam shvatao važnost te informacije. Prišao sam do postelje Brata Branhama. Leva ruka i noga su mu bile pod vučom. Od kada je izveden iz operacione sale, nije reagovao ni na šta. Obratio sam mu se - nije odgovorio.

Činilo mi se da, kada bi samo rekao reč... To sam mu i rekao. Ni tada nije bilo nikakvog odgovora.

Zaplakao sam.

Kroz poplavu nakupljene tuge i oblivajući se gorkim suzama, odjednom sam zapevao pesmu „Na krilima snežno belog goluba.“

Zvuci te njemu voljene melodije, ipak su doprli do njegove svesti, koja je toliko podnela u proteklih nekoliko sati. Okrenuo je glavu, otvorio oči i osmehnuo mi se.

Postavili su mu traheotomiju, da bi mogao da diše, iz grla mu je virila cev, koja ga je sprečavala da govori. Rekao sam mu za znak koji sam video na mesecu. Ova vest je imala toliko snažan uticaj, da je čak pokušao da sedne na krevetu i da mi nešto vikne, ali su se reči, lišene grlenih zvukova, izgubile u traheotomskoj cevi. Ne znam šta je hteo da kaže, ne znam

ni zašto je pominjanje onoga što sam video, izazvalo tako burnu reakciju. Preporučujem da slušate pitanje 24 na traci, pod nazivom Pitanja i odgovori o pečatima. Ovde je Brat Branham govorio o znaku, koji je trebao da vidi Jovan Krstitelj. Dok je bio pod pomazanjem, pomenuo je nešto o mesecu, koji se pretvorio u krv. Jovan nije imao znak meseca pretvorenog u krv.

Vreme za petominutni susret je isteklo, i ja sam izašao iz sobe da pozovem ostale, znajući da su sa strepnjom čekali vest o prorokovom stanju. Počeli su da pristižu ostali ljudi. Dogovorili smo dežurstvo za celu nedelju... ponedeljak je prošao... dežurstvo se nastavljalo. U utorak su nam lekari rekli da je levo oko Brata Branhama počelo da otiče, da je to znak potresa mozga i da je potrebna operacija, da bi se smanjio pritisak. Ključna odluka da se izvrši ili ne izvrši operacija, bila je prepuštena Bratu Biliju Polu. Bilo je neverovatno teško doneti takvu odluku, ali svi su osećali da će ih Bog voditi da donesu pravi izbor u tom velikom pitanju, koje se tiče samog života Božijeg proroka.

Brat Bili Pol je sazvaao zajedno oko šezdeset i petoro braće, koja su došla sa celog Severnoameričkog kontinenta, ispričao im je o problemu koji stoji pred njim, i zamolio ih da se mole sa njim. Činilo se sasvim prirodnim, što smo ponovo zapevali „Na krilima snežnobelog goluba.“ Iza prozora je bio tmuran, hladan dan, koji je odražavao raspoloženje tog sumornog događaja. Otkako sam stigao u grad, vreme je bilo kišovito, snežno i mrazno. Ali, onog trenutka, kada smo otpevali reči „On je dao znak u nebesima...“, bio nam je dat ohrabrujući znak, jer su svi videli kako je tog istog trenutka zračak svetlosti probio oblake i osvetlio prostoriju u kojoj smo bili okupljeni. Brat Bili Pol je to shvatio kao znak da je Bog sa nama, i da će nam pomoći da donesemo odluku. Ubrzo nakon toga, potpisao je dozvolu za operaciju.

Beskrajni niz pozivalaca dan nakon tragedije izražavao je šok i zbunjenost. Čuli su se glasovi tako poznatih ljudi, kao što su Brat Oral Roberts, Brat Dimos Šakarijan i Brat Tomi Ozbourn. Brat Oral je predložio da se pomolimo za Brata Branhama, brat Demos je primetio da je teško čak i zamisliti da se tako nešto dešava Božijem proroku. (Kako malo mi, smrtnici, razumemo suverenitet Božiji, Čiji putevi nisu naši putevi.) Brat Tomi Ozbourn mi je izrazio svoje duboko stanje očaja, ovim rečima: „Jer, to je Božiji prorok, ako ga On uzme sa scene, onda ništa osim suda ne ostaje za svet.“

Iz nepoznatog razloga, mnoge apsurdne glasine koje su stvorili ljudi, počele su da se šire svuda: Brat Branham je ustao iz kreveta i napustio bolnicu; Brat Branham se molio za Sestru Branham i ona je momentalno bila izlečena. Iz tog razloga, i u nastojanju da pomognem koliko god mogu, ja sam, na zahtev Brata Bilija Pola, preuzeo te pozive umesto njega, pokušavajući da pomognem u širenju istinitih činjenica, kako su se razvijale. Ali, jedno o čemu mogu da svedočim, jeste da je svih jedanaest ljudi, koji su bili na odeljenju intenzivne nege, otpušteno sa odeljenja, bez ijednog smrtnog slučaja. Svi pacijenti u ovom bloku, kada je Brat Branham tamo primljen, na kraju su pušteni iz bolnice, iako je jedan čovek bio u tako kritičnom stanju, da mu je srce stalo pet puta jedne noći. Ovo, možda, nekome ne znači mnogo, ali meni ukazuje da je pomazanje još uvek bilo kod proroka, i da su ljudi ubirali plodove od toga. Za ovo dajem Bogu slavu i hvalu.

Dežurao sam na prijemu od oko tri sata posle podne, do šest sati ujutru. To usamljeno

bdenje, pružilo mi je divnu mogućnost da provedem mirne trenutke pored proroka, moleći se, plačući i vapeći Bogu za odgovor na tu tragediju. To su mi dozvolile medicinske sestre, kojima sam dao bombonjeru, a danju sam stajao napolju, da i drugi provedu te dragocene trenutke uz postelju našeg voljenog proroka. Kao rezultat tih noćnih poseta, nisam imao priliku da dobijem bilo šta posebno, da dobijem bilo kakvu počast, ili da dobijem neke posebne reči od proroka. U stvari, on nikada nije razgovarao sa mnom, ali sam stalno pitao Boga šta će nam preostati, ako tog proroka ne bude.

Sa dolaskom 24. decembra, kada je bilo oko 4:30 ujutru, vrata čekaonice su se otvorila, ušla je medicinska sestra i rekla mi da je Brat Branham prestao da diše u 4:37 ujutro, i da ga je stavila na respirator. Sada je mašina disala za njega; Iz susedne sobe se čuo zvuk njenog rada. Još jedan korak na gore, ali sam verovao da će Bog dozvoliti da se ovo nastavi samo izvesno vreme, pre nego što Brat Branham bude izlečen. Uprkos napornim danima, neprekidnih razgovora telefonom, postavljanja posebnog telefona, dobijanja dozvole za one koji su želeli da se mole za Brata Branhama (često se to dešavalo u kratkim jutarnjim satima, kada su dolazili u grad), moja vera nije bledela. Ako bi mi rekli da neće biti izlečen, odgovorio bih vam da vi čak ni ne znate o čemu pričate.

Bilo je to u petak, 24. decembra, u 17:49. Opet sam bio sam u čekaonici. Podigao sam pogled, kada je medicinska sestra otvorila vrata. Njeno lice nije moglo da sakrije gorku vest koju mi je donela, kada me je pitala da li mogu da uzmem „gospodina Branhama“.

„Već je šta...kraj?“ - Pitao sam.

Ona (ne usuđujući se da to kaže naglas) je potvrdno klimnula glavom.

Bio sam miran, neobično miran, kao da me neka nevidljiva spoljna sila smiruje, kada sam izašao u predsoblje i spuštao se liftom u trpezariju, u kojoj je večerao Brat Bili Pol. Malo je čudno, ali u vremenima tuge i intenzivnog ugnjetavanja, čak i beznačajne činjenice ostaju utisnute u čovekovom sećanju, sećam se da je Billi tamo sedeo i jeo čokoladnu pitu.

„Brate Bili“, rekao sam, „sestra mi je rekla da dr Hajns želi da te vidi.“

Dr Hajns je bio doktor za kosti Bratu Branhamu. Napravio je crtež lakta i butine brata Branhama, pokazujući nekima od nas u kakvom su užasnom stanju bile kosti, kada je Brat Branham doveden. Još uvek imam tu skicu.

„Ne podleže popravku“, tako je opisao povređene kosti. Međutim, u narednim danima, skicirao je dalje crteže i pokazivao nam kako su te iste kosti čudesno počele da se uklapaju jedna sa drugom. Nije rekao da je Brat Branham bio zdrav, ali je bio veoma začuđen i rekao je da mu je struktura kostiju „deset hiljada puta bolja nego kada je ušao u bolnicu“.

Eto zbog čega se proširila glasina da su, navodno, sve prorokove polomljene kosti izlečene. Nešto natprirodno se zaista desilo, što čak ni specijalista za strukturu kostiju nije mogao da razume.

Bili me je zamolio da pođem sa njim kod dr Hajnsa. Kada smo ušli u kabinet za savetovanje, mogli smo da vidimo odeljenje intenzivne nege, gde je krevet Brata Branhama bio prekriven. U tom trenutku, Bili me je pogledao i rekao: „Peri, sve je završeno.“ Okrenuo sam se da sakrijem suze, a onda je ušao dr Hajns.

„Gospodine Branham“, rekao je dr Hajns, „veoma mi je žao što vam moram reći, ali u 16:49 vaš otac je preminuo.“

Bili je spustio glavu i tiho zaplakao. Okrenuvši se prema meni, rekao je tužno: „Peri, odvedi tatu kući.“

<http://www.believersnewsletter.org>

Email info.bnl.ministries@gmail.com